

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. S. S.**, narozený „X“, státní příslušnost Somálská federativní republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-10-71/LE-03-LE26-PD4-2007,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-10-71/LE-03-LE26-PD4-2007, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a náležitě napadené rozhodnutí neodůvodnil, čímž porušil § 68 odst. 3 zákona č. 150/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce konkrétně uvedl, že žalovaný prakticky vůbec nezohledňuje jím nashromážděné podklady, tyto neváže k aktuální situaci žalobce a v rozsáhlém odůvodnění tak absentuje adekvátní reakce žalovaného.
3. Vedle toho namítl nepřesnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť neobsahuje řádné definování účastníka řízení, jak vyžaduje správní řád.
4. Dále namítal, že ve výroku uvedený § 53a odst. 4 zákona o azylu neobsahuje žádný důvod pro neprodloužení mezinárodní ochrany, přičemž sám žalovaný v odůvodnění odkazuje na § 17a zákona o azylu. Nezákonnost spatřuje žalobce rovněž v tom, že v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení relevantních kompetenční právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.
5. Žalobce dále namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66.
6. Žalobce trval na tom, že žalovaný zcela ignoruje nashromážděné podklady, včetně jeho vyjádření k těmto podkladům, a nashromážděné podklady neváže k jeho aktuální situaci. Žalovaný byl povinen posoudit, zda žalobci v případě návratu do státu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný však argumentoval tím, že žalobce není občanem Somálska, ale Jemenu. V této souvislosti žalobce namítl, že žalovaný se nezabýval bezpečnostní situací v Jemenu, kde aktuálně probíhá válka, přičemž žalobce by byl do Jemenu vrácen jako civilista. Žalobce trval na tom, že je občanem Somálska a v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný poskytl soudu písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, a následně soudu předložil správní spis. Žalovaný připomněl, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 23. 6. 2009, č. j. OAM-10-71/LE-03-P07-2007, udělena doplňková ochrana na dobu 36 měsíců, která byla žalobci třikrát prodlužována o dobu 24 měsíců. Žalovaný trval na tom, že žalobce byl dostatečně identifikován, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, místo hlášeného pobytu správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Doplnil, že neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V posuzovaném případě tomu tak však nebylo. Dále uvedl, že nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. odkaz na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118 či v rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30.
8. Zdůraznil, že při posuzování žádosti žalobce vycházel z podkladů, které jsou nedílnou součástí správního spisu. Dne 28. 3. 2019 dal žalobci možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s nashromážděnými podklady seznámit, přičemž žalobce této možnosti nevyužil. V rámci pohovoru měl žalobce možnost vyjádřit se k rozporům mezi

jeho tvrzeními a skutečnostmi zjištěnými žalovaným. Žalobce však opakoval, že rodina jeho manželky má jemenský původ, jeho manželka patrně vycestovala do Jemenu a požádala tamní úřady o pas pro sebe a děti. Žalobce nevěděl, kdy ke změně občanství jeho manželky a dětí došlo, což se žalovanému jevilo jako nepravděpodobné. Žalovaný dovodil, že žalobce po celou dobu správního řízení uváděl nepravdivé údaje, přičemž až v roce 2018 mohl žalovaný spolehlivě prokázat, že tvrzení žalobce jsou nepravdivá. Připomněl, že již při udělení doplňkové ochrany v roce 2009 měl pochybnosti ohledně výpovědi žalobce, neboť se vyznačovala značnými nesrovnalostmi a neznalostí základních somálských reálií.

Posouzení věci soudem

9. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili svůj konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na nařízení jednání ve věci trvají.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 17. 9. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že v případě vycestování zpět do Somálské federativní republiky mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, a to vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo ozbrojeného konfliktu. Žádost doplnil odkazy na zprávy týkající se zranění, usmrcení a násilí na obyvatelstvu v Somálsku.
12. Žalovaný do správního spisu založil žádost o vízum paní S. G. M., jemenské občanky, a jejich dětí (M. S. B., N. S. B., Z. S. B. a M. S. B.), a to na pozvání žalobce.
13. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uskutečněného dne 15. 1. 2019 za přítomnosti tlumočníka, žalobce uvedl, že správnímu orgánu dosud uváděl pravdivé a úplné informace. Dále uvedl, že bydlí sám na základě nájemní smlouvy na adrese „X“, a pracuje na základě pracovní smlouvy v arabských potravinách Petra. V současné době dává dohromady dokumenty k tomu, aby mohl část obchodu vlastnit. Kurzy českého jazyka navštěvoval 3 měsíce. Chtěl podat žádost o trvalý pobyt, ale neudělal to, neboť po něm chtěli nějaký diplom nebo certifikát, který neměl. Cítí se zdrav. V České republice má přítelkyni G. a jeho manželka a děti jsou v současné době v Egyptě v Káhiře,

což se dozvěděl přes WhatsApp nebo telefon od příbuzného, který žije v Anglii. Na dotaz žalovaného, že v předchozích správních řízeních uváděl, že jeho manželka a děti v Somálsku zmizely, což byl důvod jeho odjezdu ze Somálska, uvedl, že toto uváděl v době, kdy o nich žádné informace neměl. O tom, že jsou v Egyptě, se dozvěděl asi před třemi lety. Chtěl, aby za ním přijeli, ale jejich víza byla zamítnuta. Dále doplnil, že jeho manželka je původně z Jemenu, a proto má jemenský pas, ale žila v Somálsku. Ke skutečnosti, že jemenskou státní příslušnost mají i jeho děti uvedl, že je to tím, že jeho manželka požádala o jemenský pas. Neví, zda o jemenský pas žádala před jeho odjezdem do České republiky nebo až po něm. Žalovaný dále požádal žalobce, aby vysvětlil, z jakého důvodu nemohl uvést jména a data narození své manželky a dětí v předešlých žádostech a odvolával se na svou negramotnost, ale do žádosti o pozvání napsal přesná data jejich narození, včetně místa narození (Aden v Jemenu). Žalobce uvedl, že neví, kdy se děti narodily, proto to říkal přibližně. Neumí číst ani psát. Trval na tom, že děti se narodily v Somálsku.

14. Součástí správního spisu je žádost žalovaného ze dne 16. 1. 2019 o zaslání kopie žádosti a dokladů o vízum paní S. G. M. a jejich dětí (M. S. B., N. S. B., Z. S. B. a M. S. B.) adresovaná Velvyslanectví v Káhiře. Dále překlad Legitimního oddacího listu, podle něhož má žalobce jemenské státní občanství a narozen je v Somálsku. Jeho manželka S. má rovněž jemenské státní občanství a narodila se v A. (Jemen).
15. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 3. 2019 soud zjistil, že žalobce se k seznámení dostavil, nicméně nechtěl se seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí, nechtěl se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a neuvedl další skutečnosti nebo jiné informace, které by měl vzít správní orgán při posouzení jeho žádosti v úvahu.
16. Dne 24. 5. 2019 žalovaný žalobce vyzval k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí si žalobce vyzvedl dne 7. 6. 2019, což stvrdil svým vlastnoručním podpisem na protokole o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany na území ČR.
17. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

18. Dle § 17a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se odejme, pokud a) okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí, b) osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a, c) nesprávné uvedení nebo opomenutí určitých skutečností, včetně použití padělaných či pozměněných dokumentů, bylo rozhodující pro udělení doplňkové ochrany, nebo d) osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvláště závažného zločinu.
19. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
20. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu platí, že osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
21. Soud se nejprve k námitce žalobce zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
22. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-10-71/LE-03-2007. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že trvají důvody, pro které mu byla v předchozích letech doplňková ochrana udělena. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady, a to žádost o vízum manželky žalobce (S. G. M.) a jejich dětí (M. S. B., N. S. B., Z. S. B. a M. S. B.) a kopii jejich žádosti, včetně dokladů, které předložily ke své žádosti, na Velvyslanectví v Káhiře. Součástí těchto dokladů byl i oddací list, který nechal žalovaný přeložit do jazyka českého.
23. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58 (dostupný na www.nssoud.cz), „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si

objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady odejmutí doplňkové ochrany, řádně se vypořádal s tvrzením žalobce v rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a postupně dospěl k závěru, že podmínky doplňkové ochrany žalobce nesplňuje, neboť žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti - Somálska. Žalovaný v době udělení doplňkové ochrany konkrétně uvedl, že žalobce je ohrožen špatnou bezpečnostní situací v Somálsku z důvodu tamního probíhajícího ozbrojeného konfliktu a nelze vyloučit vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce má jemenské státní občanství, nikoliv somálské, tudíž po celou dobu probíhajícího správního řízení uváděl žalovaného v omyl.

24. Dle názoru soudu je nutno zjištěný skutkový stav považovat za dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k tvrzením žalobce v rámci pohovoru k prodloužení doplňkové ochrany, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a rovněž dle soudu žalovaný zcela dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí. V tomto směru tedy soud vyhodnotil námitky žalobce jako nedůvodné.
25. Pro úplnost soud uvádí, že podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 45 Az 11/2010-41, s jehož závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožnil v rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, vyplývá, že: *„pokud cizinec v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) uvede také jiný důvod této formy ochrany, než pro který byla doplňková ochrana původně udělena (v daném případě šlo o rodinné vazby v České republice), je povinností správního orgánu se s tímto důvodem vypořádat.*“ Žalobce jiný důvod pro udělení doplňkové ochrany neuváděl, a proto nebylo povinností žalovaného se opětovně zabývat udělením doplňkové ochrany z jiného než dříve přiznaného důvodu.
26. K namítané nedostatečné identifikaci žalobce a s tím souvisejícímu nepřesnému výroku napadeného rozhodnutí soud uvádí, že účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. Dle § 68 odst. 2 části před středníkem správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Za ty je dle § 18 odst. 2 správního řádu nutno považovat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí, údaj o bydlišti žalobce skutečně ve výrokové části napadeného rozhodnutí uveden není. Osoba žalobce je v napadeném rozhodnutí určena toliko svým jménem, datem narození a tvrzenou státní příslušností. Z § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu vyplývá, že součástí výrokové části rozhodnutí musí být i jednoznačná identifikace účastníka, a to prostřednictvím jeho jména, příjmení, data narození, místa trvalého pobytu, popřípadě dalších údajů podle zvláštních předpisů. Je tomu zejména z důvodu, aby účastník řízení, jehož práva se zakládají, mění či

ruší, nebo o němž se prohlašuje, že určitá práva a povinnosti má, anebo nemá, byl v řízení, potažmo v rozhodnutí, jímž se toto řízení končí, natolik určitě ztotožněn, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou.

27. To však bylo v daném řízení nepochybně i přes chybějící údaj o trvalém bydlišti žalobce zachováno, když výrok napadeného rozhodnutí obsahuje vedle jeho jména a data narození i informaci o státní příslušnosti, ale především bylo žádosti žalobce přiděleno evidenční číslo (E. č. „X“), které je každé osobě v žádosti přiděleno zvlášť, a tak jde o zcela unikátní identifikační údaj. Nemohla tedy nastat situace, že by rozhodnutí týkající se žalobce bylo možné vztáhnout na třetí osobu či naopak výsledek řízení vedeného proti jinému účastníku mohl být přisuzován žalobci. To ostatně jmenovaný ani nenamítal, neboť napadené rozhodnutí od žalovaného převzal a převzetí stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Za tohoto stavu pak ani absence údaje o trvalém bydlišti žalobce nemohla nikterak zasáhnout do jeho práv či dokonce způsobit nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že nelze mít důvodně za to, že absence údaje o trvalém bydlišti žalobce mohla způsobit nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, správní řád místo hlášeného pobytu mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. S ohledem na to soud vyhodnotil rovněž tuto námitku jako nedůvodnou.
28. Dále žalobce namítal skutečnost, že v žalobou napadeném rozhodnutí ve výrokové části absentují kompetenční ustanovení, ze kterých by vyplývalo, že ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Obdobnou otázkou se již v rámci své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší právní soud ve svém usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, kde je uvedeno: *„Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“* S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje. Ani v daném případě žalobce nevznášel žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný v předmětné věci rozhodovat a pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. Tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. I tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.
29. Dále žalobce namítal, že ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu neobsahuje žádný důvod pro neprodloužení mezinárodní ochrany a žalovaný orgán pak v odůvodnění odkazuje na § 17a zákona o azylu, který však není ve výroku uveden. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je výslovně obsažen poukaz na skutečnost, že doba, po kterou se poskytuje doplňková ochrana, se prodlouží, pokud nenastanou důvody pro její odejmutí uvedené v § 17a zákona o azylu. V daném případě žalovaný existenci důvodů uvedených v § 17a zákona o azylu shledal. Dle soudu tedy § 53a odst. 4 zákona o azylu uvádí, v jakých případech nedojde k prodloužení doplňkové ochrany, proto soud nepovažuje za zásadní pochybení žalovaného, které by mělo způsobovat nezákonnost rozhodnutí samotného, skutečnost, že ve výroku není uvedeno i

ustanovení § 17a zákona o azylu, na které ustanovení uvedené ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí odkazuje. I tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

30. Žalobce dále namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Ani této námitce soud nepřisvědčil, neboť jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-10-71/LE-03-2007. Se všemi uvedenými podklady dal žalovaný dne 28. 3. 2019 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu žalobci možnost se seznámit. V daném protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí je rovněž uvedeno, že žalobce se nechtěl seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nenavrhл doplnění podkladů pro rozhodnutí, nechtěl se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a neuvedl další skutečnosti nebo jiné informace, které by měl vzít správní orgán při posouzení jeho žádosti v úvahu, což žalobce potvrdil za přítomnosti tlumočníka svým vlastnoručním podpisem.
31. Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, neboť je občanem Somálska. K této námitce soud uvádí, že po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci správní orgán zcela oprávněně dospěl k závěru, že žalobce v době udělení doplňkové ochrany a jejího prodloužování uváděl nepravdivá tvrzení, a to zejména s přihlédnutím k obsahu oddacího listu žalobce, kde je výslovně uvedeno, že je občanem Jemenu a nikoli Somálska. Byly tak dle soudu naplněny důvody pro odnětí doplňkové ochrany dle § 17a odst. 1 písm. c) azylového zákona.
32. V době, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana, a poté třikrát prodloužena, uváděl žalobce, že je občanem Somálské federativní republiky s tím, že jeho rodina zmizela (neměl o nich žádné informace). Žalobci byla doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu udělena výhradě z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti, tedy Somálska. V době, kdy bylo rozhodováno o čtvrtém prodloužení doplňkové ochrany, byla situace žalobce úplně jiná. Situace se změnila, neboť rodina žalobce (manželka a čtyři děti) byla v pořádku nalezena, a žalobce jim zaslal pozvání, kde uvedl veškeré jejich identifikační údaje včetně bydliště a místa narození – A., Jemen, a to u všech členů rodiny. Z překladu oddacího listu žalobce a jeho ženy vyplynulo, že žalobce má jemenské státní občanství, jako jeho manželka. Jednoznačně bylo v rámci správního řízení doloženo, že žalobce vědomě uváděl nepravdivé skutečnosti za účelem získání a udržení doplňkové ochrany.
33. Jako lichou vyhodnotil soud námitku žalobce, že žalovaný se měl zabývat bezpečnostní situací v Jemenu, neboť v rámci azylového řízení správní orgány vycházejí z tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu ohledně skutečností, které mu hrozí v zemi původu. Žalobce i přes nemalé množství dokladů o tom, že má jemenské státní občanství, jako jeho manželka a děti, trval na tom, že je ze Somálska. Ve vztahu k Jemenu žalobce žádnou hrozbu nezmínil. Žalobce v rámci správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by mu eventuálně v Jemenu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy. I tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
35. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 6. dubna 2020

Mgr. Václav Trajer v.r. v.r.
samosoudce